

”I Ådalen fanns ingen brukstradition. Bara ansatser, sällsamma mellanspel, sporadiska inslag. Sågverksindustrin hade briserat i något som var i stort sett lika jungfruligt som den amerikanska västern. Några försök att driva sågverk med lokalt kapital gjordes. De slog aldrig väl ut. Det mesta var utifrån. Arbetare, företagare och kapital blåste samman från skilda väderstreck. Vi får en konstellation som gör det allra mesta osäkert.

På ena kanten en arbetarrörelse som är sen och traditionslös. Den får starka inslag av en radikalism, som är mera rörlig och improvisatorisk än strukturfast och strategisk.

På andra kanten en samling företagare, som är nya i rollen. Utan stil- och traditionsbildande bruksmiljö. Det gör deras konservatism personlig och brådstörtad, lynnig och lagd för kortslutning i stället för strukturerad och samhällsmedveten.

Under alltsamman en ständig labilitet, ett industridistrikt helt utlämnat åt fjärran och främmande makters spel med konjunkturena.

Det finns ingenting som heter ådalsbor, om man menar folkpsykologiskt.

Men det finns något som heter Ådalen och som just inte liknar någonting annat.”

Ur Norman, Birger: *Ådalen 31* (1968), s 44